

Media ja lehdistö

Euroopan unionin tuomioistuin
LEHDISTÖTIEDOTE nro 106/20
Luxemburgissa 15.9.2020

Tuomio yhdistetyissä asioissa C-807/18 ja C-39/19
Telenor Magyarország Zrt. v. Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Unionin tuomioistuin tulkitsee ensimmäisen kerran unionin asetusta, jossa vahvistetaan verkkoneutraliteetti

Internetin käyttäjien oikeuksien turvaamisen ja liikenteen syrjimättömän kohtelun vaatimukset ovat esteenä sille, että internetyhteyspalvelujen tarjoaja suosii tiettyjä sovelluksia ja tiettyjä palveluja tarjouksilla, joissa kyseisiin sovelluksiin ja palveluihin sovelletaan ”nollatariffia” ja muiden sovellusten ja palvelujen käyttöön kohdistetaan liikenteen estämistä tai hidastamista koskevia toimenpiteitä

Telenor-yhtiö, joka on sijoittautunut Unkariin, tarjoaa muun muassa internetyhteyspalveluja. Sen asiakkailleen tarjoamiin palveluihin kuuluu kaksi palvelupakettia, joiden erityispiirteenä on etuoikeutettu pääsy (niin sanotulla nollatariffilla) tiettyihin palveluihin ja sovelluksiin, joista aiheutuvaa datansiirtoa ei lasketa asiakkaiden ostamien datansiirtomäärien kulutukseen. Ostetun datansiirtomäärän loppuun käyttämisen jälkeen asiakkaat voivat lisäksi jatkaa näiden tiettyjen sovellusten ja palvelujen käyttöä rajoituksetta, mutta muihin käytettävissä oleviin sovelluksiin ja palveluihin sovelletaan liikenteen estämistä tai hidastamista koskevia toimenpiteitä.

Unkarin viestintäviranomainen aloitti kaksi menettelyä, joiden tarkoituksena oli valvoa näiden kahden palvelupaketin yhteensopivuutta avointa internetyhteyttä koskevista toimenpiteistä annetun asetuksen 2015/2120¹ kanssa, ja teki tämän jälkeen kaksi päätöstä, joissa se katsoi, että nämä palvelupaketit eivät olleet kyseisen asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädetyn, tietoliikenteen yhdenvertaista ja syrjimätöntä kohtelua koskevan yleisen velvoitteen mukaisia, ja että Telenorin oli lopetettava ne.

Fővárosi Törvényszék (Budapestin alioikeus, Unkari), jossa Telenor nosti kaksi kannetta, päätti pyytää unionin tuomioistuimelta ennakkoratkaisua siitä, miten on tulkittava ja sovellettava asetuksen 2015/2120 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa, joissa taataan internetyhteyspalvelujen loppukäyttäjille tietyt oikeudet² ja kielletään tällaisten palvelujen tarjoajia ottamasta käyttöön sopimuksia tai kaupallisia käytäntöjä, joilla rajoitetaan näiden oikeuksien käyttöä, ja saman 3 artiklan 3 kohtaa, jossa säädetään yleisestä velvollisuudesta kohdella tietoliikennettä yhdenvertaisesti ja syrjimättömästi.

Unionin tuomioistuin tulkitsee suuren jaoston 15.9.2020 antamassa tuomiossa ensimmäistä kertaa asetusta 2015/2120, jossa vahvistetaan internetin avoimuuden keskeinen periaate (verkkoneutraliteetti).

Ensinnäkin unionin tuomioistuin huomautti asetuksen 2015/2120 3 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 3 artiklan 1 kohdan kanssa, tulkinnasta, että jälkimmäisessä säännöksessä säädetään, että internetyhteyspalvelujen loppukäyttäjät voivat käyttää niille siinä taattuja oikeuksia ”internetyhteyspalvelunsa kautta”, ja että ensiksi mainitussa säännöksessä edellytetään, että tällainen palvelu ei merkitse näiden oikeuksien käytön rajoittamista. Lisäksi

¹ Avointa internetyhteyttä koskevista toimenpiteistä ja yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla annetun direktiivin 2002/22/EY sekä verkkovierailuista yleisissä matkaviestinverkoissa unionin alueella annetun asetuksen (EU) N:o 531/2012 muuttamisesta 25.11.2015 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2015/2120 (EUVL 2015, L 310, s. 1 ja oikaisu EUVL 2016, L 27, s. 14).

² Loppukäyttäjien oikeus päästä sovelluksiin, sisältöihin ja palveluihin sekä käyttää niitä, mutta myös oikeus tarjota sovelluksia, sisältöjä ja palveluja sekä käyttää itse valitsemiaan päätelaitteita.

mainitun asetuksen 3 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että kansallisten sääntelyviranomaisten on arvioitava tietyn internetyhteyspalvelujen tarjoajan palveluja mainitun vaatimuksen kannalta³ ja toimivaltaisten kansallisten tuomioistuinten valvonnassa ottaen huomioon sekä kyseisen palveluntarjoajan loppukäyttäjien kanssa tekemät sopimukset että kyseisen tarjoajan toteuttamat kaupalliset menettelyt.

Tässä yhteydessä unionin tuomioistuin täsmensi yleisesti asetukseen 2015/2120 sisältyvien käsitteiden "sopimukset", "kaupalliset menettelyt" ja "loppukäyttäjät"⁴ merkitystä ja katsoi, että sellaisten sopimusten tekeminen, joilla tietyt asiakkaat tilaavat palvelupaketteja, joissa yhdistetään "nollatariffin" soveltaminen ja muiden kuin tämän "nollatariffin" piiriin kuuluvien palvelujen ja sovellusten käyttöön kohdistettavat liikenteen estämistä tai hidastamista koskevat toimenpiteet, on omiaan rajoittamaan kyseisen asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla loppukäyttäjien oikeuksien käyttämistä markkinoiden merkittävällä osalla. Tällaiset palvelupaketit ovat nimittäin omiaan lisäämään etuoikeutettujen sovellusten ja palvelujen käyttöä ja vastaavasti vähentämään muiden käytettävissä olevien sovellusten ja palvelujen käyttöä, kun otetaan huomioon toimenpiteet, joilla kyseinen internetyhteyspalvelujen tarjoaja tekee niiden käyttämisen teknisesti vaikeammaksi tai jopa mahdottomaksi. Mitä suurempi on niiden asiakkaiden lukumäärä, jotka tekevät tällaisia sopimuksia, sitä enemmän näiden sopimusten yhteisvaikutus voi mittakaavansa vuoksi johtaa loppukäyttäjien oikeuksien käytön merkittävään rajoittamiseen tai jopa loukata näiden oikeuksien keskeistä sisältöä.

Toiseksi unionin tuomioistuin totesi asetuksen 2015/2120 3 artiklan 3 kohdan tulkinnasta, että menettelyn toteuttamiseen yhteensopimattomaksi kyseisen säännöksen kanssa ei edellytetä minkäänlaista arviointia liikenteen estämistä tai hidastamista koskevien toimenpiteiden vaikutuksesta loppukäyttäjien oikeuksien käyttämiseen. Kyseisessä säännöksessä ei nimittäin säädetä tällaisesta vaatimuksesta sen arvioimiseksi, onko siihen sisältyvää tietoliikenteen yhdenvertaista ja syrjimätöntä kohtelua koskevaa yleistä velvoitetta noudatettu. Lisäksi unionin tuomioistuin katsoi, että koska liikenteen hidastamista tai estämistä koskevat toimenpiteet eivät perustu tietoliikenteen tiettyjen luokkien objektiivisesti erilaisiin teknisiin palvelun laatua koskeviin vaatimuksiin vaan kaupallisiin näkökohtiin, näitä toimenpiteitä on pidettävä sellaisinaan mainitun säännöksen vastaisina.

Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tutkittavaksi saatettujen kaltaiset palvelupaketit ovat yleisesti ottaen omiaan rikkomaan sekä asetuksen 2015/2120 3 artiklan 2 kohtaa että kyseisen artiklan 3 kohtaa, ja on täsmennettävä, että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ja tuomioistuimet voivat tutkia ne ensin jälkimmäisen säännöksen perusteella.

HUOMAUTUS: Ennakkoratkaisupyyntö antaa jäsenvaltioiden tuomioistuimille mahdollisuuden tiedustella niiden käsiteltävänä olevan yksittäisen asian puitteissa unionin tuomioistuimelta unionin oikeuden tulkintaa tai unionin toimen pätevyyttä. Unionin tuomioistuin ei ratkaise kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevaa asiaa. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on ratkaista asia unionin tuomioistuimen ratkaisun mukaisesti. Unionin tuomioistuimen ratkaisu sitoo vastaavalla tavoin muita kansallisia tuomioistuimia, jotka käsittelevät samanlaista ongelmaa.

Tämä on tiedotusvälineiden käyttöön tarkoitettu epävirallinen asiakirja, joka ei sido Euroopan unionin tuomioistuinta.

Tuomion [koko teksti](#) julkaistaan CURIA-sivustolla julistamispäivänä.

Lisätietoja: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

³ Asetuksen 2015/2120 5 artiklan perusteella.

⁴ Viimeksi mainittu käsite kattaa kaikki luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, jotka käyttävät tai pyytävät käyttöönsä yleisesti saatavilla olevaa sähköistä viestintäpalvelua. Se kattaa lisäksi sekä luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, jotka käyttävät tai pyytävät käyttöönsä internetyhteyspalveluja sisältöjen, sovellusten ja palvelujen saamiseksi, että ne, jotka tukeutuvat internetyhteyteen sisältöjen, sovellusten ja palvelujen tarjoamiseksi.